

FINNEBYSANGEN

mel: Jeg elsker den gamle, den vaklende rønne

Jeg elsker det gamle, det frønnede træhus
med huller i taget og gulvet paa skraa,
med kælder med vand i, med fristed for husmus;
men det kan de andre vist ikke forstaa!?!

Vel, ringvejen deler os over paa midten;
det ikke forhindrer, at vi er *een* by,
og skønt vi kan være uenig' om ditten
og datten, gaar alle med næsen i sky!

Vor Finneby straalere ved midsommertide,
naar baalene blusseer og hexen blir brændt;
men lisaa smukt er her, naar sneflokke hvide
i hæk-høje bunker fra oven blir sendt.

O finnehus! blanding af hytte og villa –
og fler er i færd med at bygge. Og Bo
har malet sit hus no'et saa skrækkeligt lilla
og DET kan vi andre slet ikke forstaa!!!

Kulturen i Danmark blir traadt under fode,
til sidst vil den ligne et fladtraadt morads.
Vi vil ikke ligge dernede og rode,
saa derfor vi bygger vort eget PALADS!

I aar har du rundet de 3 sinde 20
-men du blir blot yngre som aarene gaar!
Du ku gaa paa efterløn uden at lyve
- men det gør du ikke så vidt vi forstaa!

Det sidste vers hæves 1/2 tones penge –
vi rejser os op, og vor hat tar vi a':
Ja, Finnebypiger & Finnebydreng
for OS vil vi raabe et højstemt HURRA!!

